În război

În război

„Dar ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemaţi potrivit planului Său". (Romani 8.28)

Conflict, proiectile, artilerie, explozii, regiment, refugiere ... sunt cuvinte cutremurătoare care se fac tot mai auzite în jurul nostru. Dar sunt aceste evenimente menite să clatine liniştea noastră?

Cine n-ar vrea să scape de îngrijorări? Dar cât de greu este lucrul acesta! Toţi avem griji, căci orice răspundere implică şi o grijă. Dar nu trebuie să lăsăm grijile să ne apese şi să ne chinuiască. Orice grijă, fie ea chiar îndreptăţită, trebuie să ne îndemne la rugăciune; să alergăm la Dumnezeu şi să-I spunem Lui toate, după îndemnurile Cuvântului: „Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci, în orice, faceţi cunoscut lui Dumnezeu cererile voastre, prin rugăciune şi prin cerere cu mulţumiri" (Filipeni 4.6). El va lua aceste griji asupra Lui şi le va rezolva în felul Său minunat, iar noi putem să-I aducem lui Dumnezeu mulţumire şi recunoştinţă pentru felul minunat cum a lucrat în viaţa noastră. Dumnezeu doreşte ca toţi copiii Săi să-I spună orice lucru: fie mic, fie mare, fie important sau mai puţin important. Să nu întârziem să ne prezentăm înaintea lui Dumnezeu cu orice îngrijorare a noastră, pentru a beneficia de pacea Lui, care întrece orice pricepere şi care ne va păzi inimile şi gândurile noastre în Hristos Isus!

Despre plecarea sa pe front în anul 1941, precum şi despre încercările care au precedat chemarea sa sub arme, credinciosul Emil Constantinescu mărturiseşte în „Însemnările" sale:

„În iunie 1941, fetiţa noastră Lidia, în vârstă de cinci ani, s-a îmbolnăvit şi după câteva zile ne-a părăsit. La capul mormântului ei se afla o piatră funerară, pe care erau săpate aceste cuvinte dumnezeieşti: „Eu sunt învierea şi viaţa: cine crede în Mine, chiar dacă va muri. va trăi: şi oricine trăieşte şi crede în Mine nicidecum nu va muri, niciodată" (loan 11.25-26). Aceste cuvinte mi-au fost de mângâiere, mai ales că fetiţa - după mărturisirea ei şi după semnele pe care le dădea - era credincioasă. După ce doctorii mi-au spus că nu mai este scăpare pentru ea, am citit în Biblie cuvintele acestea: „ Din nou las lumea şi Mă duc la Tatăl" (loan 16.28). În felul acesta, Domnul mă pregătea pentru despărţirea de neuitata noastră Lidioara.

Când m-am înapoiat la Giurgiu după înmormântare, în tren am citit ceva din Cuvânt şi am dat peste locul care spune: „Scumpă este în ochii Domnului moartea sfinţilor Săi" (Psalmul 116.15). Prin aceasta am înţeles că Domnul nu înceta să-mi dea mângâierile Lui alese. Ajuns acasă, soţia a fost mult îndurerată când a aflat ce se petrecuse cu Lidioara, dar Domnul i-a dat şi ei mângâierile Lui.

Am fost greu încercaţi, pentru că eu aveam ordinul de concentrare în buzunar, iar soţia îşi aştepta clipa să nască. Şi într-adevăr, după înapoierea mea acasă de la mormântul Lidioarei, n-a mai trecut decât o zi, două, şi soţia a născut pe Gabriel, în ziua de 21 Iunie 1941, înainte de amiază, iar eu cu un tren de după amiază, în aceeaşi zi, am plecat la concentrare, ca să nu zic la război.

Într-adevăr, în aceeaşi zi, conducerea antonesciană a început războiul antisovietic. Eu eram locotenent de rezervă la un comandament de mare unitate, care a stat întâi la Bacău, apoi la laşi şi în urmă la Tiraspol. În aceste localităţi n-am simţit greul războiului decât în privinţa bombardamentelor aeriene. Duceam însă grija alor mei de la Giurgiu, pentru că şi ei, acolo, erau vizitaţi zi şi noapte de bombardiere ostile şi soţia nu nu-mai că era lăhuză, dar se afla şi într-o stare de mare slăbiciune, pentru că suferea grozav de insomnie. Mă rugam însă şi o încredinţam în paza Domnului atât pe ea cât şi pe copii, cum mă încredinţam de altfel şi pe mine. Şi El, în bunătatea Lui, ne-a ocrotit în aceste primejdii şi ne-a păstrat viaţa.

De la Tiraspol urma să mergem la Odesa, după căderea ei. Dar eu, cu vreo zece zile înainte, din ordin superior, împreună cu mai mulţi ofiţeri superiori de la comandament am fost trimişi pe front la unităţile combatante, care suferiseră pierderi în cadre ofiţereşti. Am fost repartizat la divizie, care m-a dat pe front la un regiment de artilerie. Am fost oprit la grupul de comandă al regimentului, unde deocamdată făceam ucenicie. Am luat parte la lupte câteva zile, cunoscând astfel aevea pericolul de a fi ucis de proiectilele de artilerie care cădeau aproape de noi. La câteva zile după căderea Odesei, regimentul primise ordin să înceapă marşul spre vest, până la o staţie de cale ferată din Basarabia, spre a se îmbarca pentru oraşul lui de garnizoană, Slatina. Cum mie nu-mi venise ordin să mă înapoiez la comandamentul de unde plecasem, am pornit şi eu cu regimentul spre ţară şi am ajuns la Slatina cu trenul pe la jumătatea lui Noiembrie 1941. După vreo săptămână am fost desconcentrat şi am plecat la Giurgiu. Cât de bucuros am fost când m-am văzut iarăşi lângă devotata mea soţie şi lângă dragii mei copii! Cât îi dorisem în tot timpul absenţei mele de acasă!

La înapoierea spre ţară, am aflat că personalul comandamentului căruia aparţinusem şi eu, mergând la Odesa şi instalându-se într-o clădire impozantă, a fost nimicit în cea mai mare parte, în urma unei explozii puternice, pentru că edificiul acela fusese minat. Atunci mi-am dat seama că, dacă n-aş fi fost detaşat pe front şi aş fi rămas la comandament, aş fi împărtăşit şi eu aceeaşi soartă eu cei care şi-au găsit tragicul sfârşit în acea explozie. Dar mâna cea bună a Domnului a condus toate împrejurările prin care am trecut, ocrotindu-mi viaţa.

La primirea ordinului de a merge pe front mi-am zis: „lată, camarazi de-ai mei mai tineri şi fără copii rămân pe loc, iar eu, mai în vârstă şi cu atâţia copii sunt trimis pe front!" Dar, învăţat de Cuvânt că toate lucrează împreună spre binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu, n-am rămas la acel gând de amărăciune şi de cârtire, ci am mulţumit lui Dumnezeu că şi împrejurarea cu pricina va lucra spre binele meu. Şi, într-adevăr, chiar aşa a lucrat".

Emil Constantinescu